1.

Renzano,28 Feb.1958

D-lui Vasile Iasinschi

Blasco de Garay 41
MADRID (Spania)

Zilele acestea, Dl Gârneață mi- a trimis copie dupà scrisoarea Dtale din 22 Ianuarie a.c.,care la 25 Ianuarie i-ai citit-o pe când zàcea bolnav în pat, și prin care ne anunți pe amândoi, cà te retragi din Consiliul Conducàtor al M.L. Presupun cà întârzierea cu care mi s'a trimis această copie s'ar datora faptului cà Dl Gârneață mai spera sà te convingà de a renunța la un gest dàunàtor Mișcàrii Legionare și luptei românești din Exil

Nu știu ~~dânàDxx~~ dacà Dta când te-ai dus la Dl Gârneață sà-i citești amintita scrisoare erai conștient de consecințele fatale ce le-ar fi putut avea provocarea unei mari supàràri la cineva care se afla in plina crizà cardiacà. Cei care te manevreazà și te-au împins pe acest drum lipsit de omenie insà, erau perfect conștienți. Oricum, acest procedeu neomenos te-a vârît în alternativa de a fi sau un inconștient sau - ca sà folosesc o expresie a Càpitanului - "un om cu inimà de fiarà".

Știi foarte bine cà de acum doi ani când am vàzut incorectitudinea sufleteascà cu care falsificai lucrurile la Paris, spre a denigra și califica cu epitete murdare pe colegii tài din Consiliul Conducàtor, eu am întrerupt orice corispondență cu Dta. N'am ràspuns nici la neadevàrurile și acuzațiile nedrepte conținute in scrisorile din 27 Martie 1956 càtre Dl Gârneață a càror copii mi le-ai trimis prin emulii tai. Știindu-te bolnav, ți le-am restituit cu o scurta mențiune: "Intrucât - cum rezultà din una din ele medicul ți-a recomandat liniște absolutà ca sà se evite o trombozà, vom pune lucrurile la punct restabilind adevàrul, atunci cand si Mata vei fi restabilit. Iți doresc grabnicà însànàtoșire. Sà nu uitàm interesul suprem al Mis càrii". Așa am procedat eu atunci. Și te-ai vàitat în toate pàrțile cà am fost"ràutàcios"!

Dacà astàzi trec peste rezerva adoptatà atunci și îți ràspund aceasta nu o fac pentru a-ți pune la p unct falsele motive pe care le invoci spre a-ți justifica a doua ta càlcare de angajament scris: copioasa corespondență schimbatà in acesti ani, și discuțiile avute și în fața altor camarazi, erau suficiente sà làmureascà pe orice om de bunà credință. Nu îți scriu nici ca sà-ți dovedesc cà ~~argxxxx~~ argumentele ce le înșiri acum (cu lipsurile de "forța conducàtoare ", "închegarea energiilor", insuflarea respectului la alții", "duhul necurat", "situația tristà" etc.) sunt tocmai rezultatele permanentei tale obstrucții fàcute chiar dela semnarea Hotàrîrii de refacere a Miscàrii/Legionare, pe Crucea de la Majadahonda. Îți scriu numai ca sà-ți aràt lipsa de sentiment de ràspundere ce te caracterizeazà și anumite tràsàtur i negative și urîte ale caracterului tàu. Poate aceasta te va face mai prudent în a vorbi de "principii" sau "de eticà legionarà" și a califica activitatea noastrà "dàunàtoare spiritului ce trebue sà orienteze Miscarea Legionarà ca sà ràmânà, în raport cu evoluția vremurilor ce este ea de la Capitan". In aceastà nesinceritate stà "duhul necurat" de care vorbești.

Cred cà știi cà de când te-am cunoscut la Berkenbrück și te-am vàzut comportarea servilà fațà de Sima și oamenii sài, sau fațà de polițiștii màrunți, care se învârteau pe acolo, considerația mea pentru Dta a început sà scadà. Dacà peste deficiența mintalà a cuiva se poate trece fiindcà ea depinde de darul l ui Dumnezeu, nu se poate nesocoti însà - mai ales în cadrul legionar - deficiența lui de caracter; pentrucà aceste este un rezultat al educației. Pe dealtà parte, pierderea cumpàtului pe care am observat-o la Dta în unele clipe mai grele, la Spandau, Buchenwald și Dachau

crize nervoase și plânsete isterice ce ne fàceau de râs în fața stràin
r ca legionari, ne revolta dar ne dàdea și un sentiment de compatimire
e consideram o victima a prigoanelor. Erau lucruri care omenește , s'ar
putea înțelege. Nu mi-am putut explica însà, cum un om bràzdat de atâtea
slàbiciuni de caracter, verificate de la moartea Càpitanului încoace, nu
simte jenà când pretinde de a reprezenta "Corpul Moța -Marin" și spiritu
care trebue sà anime această organizație de elità a Miscàrii. Nici pênà ac
n'aș putea spune cât în această pretenție este lipsà de pudoare și cât es
inconștiențà nevinovatà.

Toate acestea le știam foarte bine. Așa se explicà și rezerva pe care
am avut-o fațà de persoana Dtale atunci când Camarazii din Germania mi-au
pus, prin Cdt Ajutor Laurian Țalnariu care a venit aci la Renzano, problem
refacerii Miscàrii Legionare. In notele date la 6 Noemb.1953 (de care ai
luat și Dta cunoștințà), le spuneam textual cà "nu sunt dispus sà repet e
periențe care nu s'au dovedit folositoare în trecut. Sunt mai prudent în
a mà angaja cu persoane cari, în cazuri similare, n'au dat dovadà de stat
nicie, fapt ce a contribuit la actuala situație. Afarà de cazul când s'au
produs schimbàri radicale ieșite din decepții amare".

Dacà dupà adunarea de la Erding 1-6 August 1954 la care eu n'am asista
am trecut peste această rezervà când, împreunà cu Dl Gârneațà ați venit
Renzano, am fàcut aceasta de dragul camarazilor, care fàceau di particip
rea mea, o condiție sine qua non. Nu vròiam ca rezervele mele personale s
constitue o cauzà de naturà a împiedeca refacerea Miscàrii, mai ales cà
devenise publicà murdària moralà a lui Sima, fapt care impunea o soluțion
re urgentà a crizei de conducere a M.L.

Am acceptat deci, sà colaborez, presupunând ca cel puțin de data aceasta
dupà experiența fàcutà între timp, ești de bunà credințà. Și am continuat
pe acest drum al colaboràrii chiar când Dta și oamenii tài felicitați pe
asupritorii neamului românesc din Pind și Macedonia a càrui problemà de
viațà și de moarte, încercați sà o minimalizați ori unde aveți ocazia.

Fàrà a uita aceste lovituri date pe la spate (poate sub sugestii strà
ne care urmàreau discordia in Miscare), am ținut seamà de interesele Miș
càrii de care sut atât de strâns legate problemele de viațà ale întregulu
neam românesc. Nu ne puteam da în spectacol la fiecare pas cu "crize de c
ducere", iar dacà formula hotàrîtà la Erding prezenta neajunsuri neprevàz
te, ea urma sà fie complectatà sau schimbatà in cadrul intern al Miscàrii
în refacere. Așa impune cel mai elementar simț de raspundere pentru ori
om de bunà credințà.

In toatà această grije de a nu ne da in spectacol, Dta n'ai vàzut alto
va decât posibilitàți de șantaj meschin. Dupà ce ani dearândul ai tràit
șantajind pentru avantajii de toate felurile, murdària moralà a lui Sima
acum ai crezut cà vei obține totul de la noua conducere a Miscàrii refà-
cute, cu amenințàri de defecțiune și "trecere la inamic". Exhibițiile di
anul acesta la Majadahon da erau un prim pas vizibil pentru toți. Iar sc
soarea pe care ne-ai trimis-o dovada deplinà cà ți-ai càlcat încà odatà
angajamentul subscris în genunchi-ce ironie a soartei!- chiar pe crucea
Moța-Marin, unde anul acesta te-ai fotografiat cu "legionarii" lui Sima
Nu se putea ceva mai desgustàtor! Deacea mi-e silà sà continum mai depa
rte. Fiindcà am vàzut însà cà îți închei scrisoarea dupà înșirarea obișnu
telor tale fraze de patriotism umflat, cu speranța cà "într'un târziu ce
l'ai vrea sà fie cât mai aproape... sà fim iaràși împreunà dând astfel p
cipiului de unitate legionarà caracterul de forțà biruitoare", țin sà-ți
spun: Nu Domnule! Cu un om lipsit de caracter care m'a tras de douà ori
sfoarà, càlcându-și angajamentele subscrise solemn, eu personal, nu mai
stau de vorbà. Mai de grabà aș sta de vorbà cu alții din afara Mișcàrii
dar care sunt oameni de caracter.

Cum scrie Capitanul: "oamenii acestia nu au credințele noastre dar mai bine cu ei, decât cu cei ce s'ar pàrea cà au credințele noastre dar sunt lipsiți d e caracter. Turcii n'au avut credințele lui Stefan cel Mare, dar acesta i-a preferta p e ei înaintea tuturor popoarelor creștine din vecinătate; tocmai pentrucà acestora le lipsea caracterul (Circ.p ag.2 ).

Cât priveste "rapprtul cu evoluția vremurilor", dacà prin aceasta înțelegi ca în trecut, pipiniera de agenți internaționali, cu vânzàri și revânzari de informații, noi preferàm sà ràmânem <u>anacronici</u>, rugându-ne lui Dumnezeu sà và lumineze spre a nu pàta onoarea unei generații martirizate.

Cu cele cuvenite,

Constantin Papanace.

<u>P.S.</u> Adaug și eu: aceastà scrisoare nu se dà publicitàții.

(Copie)

V.Iasinschi
Blasco de Garay 41
MADRID

7 Martie 1958

Domnului
C.Papanace
Renzano, Salo', Italia

Confirm primirea scrisorii din 28.II.1958, cea plină de ură și de dușmănie. Ea îți complectează icoana sufletului și te caracterizează perfect. Nu r ăspund la asa colecție de insulte.

O denaturare diab olică și insinuantă e necesar s'o notez. Pe dl Găneață l 'am găsit, cu prilejul vizitei mele din 25.I.1958 pe la amiazi, în pat fumând. Nu avea nici o criză de inimă. Mi-a spus că n'a dormit noaptea, din cauza insomniei, și a lăsat să se înțeleagă de ce a mai întârziat să rămână culcat.

Vorbim liniștit de cele curente și in cursul discuției îi spun de hotarîrea mea; îi citesc scrisoar a ce i-am adresat-o pentru amândoi. Părea, că asta dorea. Am continuat apoi cu amintiri despre Mitropolitul Visarion în legătură cu dispozițiile sale recente la Biserica din Paris și d espre altele. La plecare îl poftesc să mai treacă pe la mine și-i spun la revedere.

~~Am continuat apoi cu amintiri despre Mitropolitul Visarion~~

Dar dânsul nu s'a obosit măcar cu un telefon. Au trecut cinci saptămâni. Nicidecum să mai discutăm problema legionară, în noua ei înfățișar -ceea ce nici în cele opt luni din urmă nu l'a interesat față de mine, exp rimându-se în repetate rânduri, că a rămas la Madrid pentru îngrijirea sănătății.

Intârzierea cu care ți s'a trimis copia se datorește deci altor cauze. Odată vor ieși ele la iveală.

Incolo mă rog lui Dumnezeu, cât voi trăi, ca să-ți ajute în viață pe cât adevăr și pe câtă dreptate stau în cele ce afirmi despre mine, dela început și până la capăt; și pe amândoi să vă judice El pentru gândurile cele b une, pentru corectitudinea sufletească și camaraderia legionar dovedite în acesti ani, încheiați cu scrisoarea, al cărei conținut e răspândit pană acuma, în cea mai mare parte, de publicația ce împreună o pa tronați.

Considerația mea cuvenită,
(ss) V.Iasinschi.

Renzono, 28 Feb. 1958

D-lui Vasile Iasinschi

Blasco de Garay 41

Madrid (Spania).

Zilele acestea, D-l Gârneață mi-a trimis copie după scrisoarea D-tale din 22 Ianuarie a.c., care la 25 Ian. i-ai citit-o pe când zăcea bolnav în pat, și prin care ne anunți pe amândoi, că te retragi din Consiliul Conducător al M. L. Presupun că întârzierea cu care mi s'a trimis această copie s'ar datora faptului că D-l Gârneață mai spera să te convingă de a renunța la un gest dăunător Mișcării Legionare și luptei românești din Exil.

Nu știu dacă D-ta când te-ai dus la D-l Gârneață să-i citești amintita scrisoare erai conștient de consecințele fatale ce le-ar fi putut avea provocarea unei mari supărări la cineva care se afla în plină criză cardiacă. Cei care te manevrează și te-au împins pe acest drum lipsit de omenie însă, erau perfect conștienți. Oricum acest procedeu neomenos te-a vârât în alternativa de a fi sau un inconștient sau - ca să folosesc o expresie a Căpitanului - „un om cu inimă de fiară".

Știi foarte bine că de acum doi ani când am văzut incorectitudinea sufletească cu care falsificai lucrurile la Paris, spre a denigra și califica cu epitete murdare pe colegii tăi din Consiliul Conducător, eu am întrerupt orice corespondență cu D-ta. N'am răspuns nici la neadevărurile și acuzațiile nedrepte conținute în scrisorile din 27 Martie 1956 către D-l Gârneață a căror copii mi le-ai trimis prin emulii tăi. Știindu-te bolnav, ți le-am restituit cu o scurtă mențiune: „Întrucât - cum rezultă din una din ele « medicul ți-a recomandat liniște absolută ca să se evite o tromboză, vom pune lucrurile la punct restabilind adevărul, atunci când și D-ta vei fi restabilit. Îți doresc grabnică însănătoșire. Să nu uităm interesul suprem al Mișcării". Așa am procedat eu atunci. Și te-ai văitat în toate părțile că am fost „răutăcios"!

Dacă astăzi trec peste rezerva adoptată atunci și îți răspund

aceasta nu o fac pentru a-ți pune la punct falsele motive pe care le invoci spre a-ți justifica a doua ta călcare de angajament scris: copioasa corespondență schimbată în acești ani, și discuțiile avute și în fața altor camarazi, erau suficiente să lămurească pe orice om de bună credință. Nu îți scriu nici ca să-ți dovedesc că argumentele ce le înșiri acum (cu lipsurile de „forța conducătoare", „închegarea energiilor", „înflorirea respectului la alții", „duhul necurat", „situa tristă" etc.) sunt doar rezultatele permanentei tale obstrucții făcute chiar de la semnarea Hotărîrii de refacere a Mișcării Legionare, pe Crucea de la Majadahonda. Îți scriu numai ca să-ți arăt lipsa de sentiment de răspundere ce te caracterizează și anumite trăsături negative și urâte ale caracterului tău. Poate aceasta te va face mai prudent în a vorbi de „principii" sau „de etică legionară" și a califica activitatea noastră „dăunătoare spiritului ce trebue să orienteze Mișcarea Legionară ca să rămână, în raport cu evoluția vremurilor, cea care era de la Căpitan". În aceasta nesinceritate stă „duhul necurat" de care vorbești. Cred că știi că de când te-am cunoscut la Berkenbrück și ți-am văzut comportarea servilă față de Sima și oamenii săi, sau față de politicieni mărunți care se învârtea pe acolo, considerația mea pt. d-ta a început să scadă. Dacă poate deficiența mintală a cuiva se poate trece fiindcă ~~aceasta~~ ea depinde de darul lui D-zeu, nu se poate nesocoti însă – mai ales în cadrul legionar – deficiența lui de caracter, pentrucă aceasta este un rezultat al educației. Pe ~~aceasta~~ de altă parte, pierderea cumpătului pe care am observat-o la d-ta în unele clipe mai grele, la Spandau, Buchenwald, și Dachau cu crize nervoase și plânsete isterice ce ne făceau de râs în fața străinilor ca legionari, ne revolta dar ne dădea și un sentiment de compătimire. Te consideram o

victimă a prigoanelor. Erau lucruri care omenește, s'ar putea înțelege. Nu mi-am putut explica însă, cum un om brăzdat de atâtea slăbiciuni de caracter, verificate de la moartea Căpitanului încoace, nu simte jenă când pretinde de a reprezenta „Corpul Moța-Marin" și spiritul care trebue să anime această organizație de elită a Mișcării. Nici până acum n'aș putea spune cât în această pretenție este lipsă de pudoare și cât este inconștiență nevinovată.

Toate acestea le știam foarte bine. Așa se explică și rezerva pe care am avut-o față de persoana D-tale atunci când Camarazii din Germania mi-au pus, prin Cdt Ajutor Laurian Tatnone care a venit aici la Renzono, problema refacerii Mișcării Legionare. În notele date la 6 Noemb 1953 (de care ai luat și D-ta cunoștință), le spuneam textual că „nu sunt dispus să repet experiențele care nu s'au dovedit folositoare în trecut. Sunt mai prudent în a mă angaja cu persoane cari, în cazuri similare, n'au dat dovadă de statornicie, fapt ce a contribuit la actuala situație. Afară de cazul când s'au produs schimbări radicale ieșite din decepții amare".

Dacă după adunarea de la Erding 1–6 August 1954 la care eu n'am ~~[illegible]~~ asistat am trecut peste această rezervă când, împreună cu D-l Gomeola ați venit la Renzono, am făcut aceasta de dragul camarazilor, care făceau din participarea mea, o condiție sine qua non. Nu vroiam ca rezervele mele personale să constitue o cauză de natură a împiedeca refacerea Mișcării, mai ales că devenise publică murdăria morală a lui Sima, fapt care impunea o soluționare urgentă a crizei de conducere.

Am acceptat deci, să colaborez presupunând că cel puțin de data aceasta, după experiența făcută între timp, ești de bună credință. Eram continuu pe acest drum al colaborării chiar când D-ta și oamenii tăi felicitați pe ocupitorii neamului românesc din Pind și Macedonia a cărui problemă de viață și de moarte, încercați să o minimalizați ori unde aveați ocazia.

Fără a uita aceste lovituri date pe la spate (poate sub sugestii străine

care urmăreau discordia în Mișcare), am ținut seamă de interesele Mișcării de care sunt atât de strâns legate ~~întreaga~~ problemele de viață ale întregului neam românesc. Nu ne puteam da în spectacol la fiecare pas cu „crize de conducere"; iar dacă formula hotărâtă la Erding prezenta neajunsuri neprevăzute, ea urma să fie completată sau schimbată în cadrul intern al Mișcării în refacere. Așa impune cel mai elementar simț de răspundere pentru orice om de bună credință.

În toată această grijă de a nu ne da în spectacol, d-ta n'ai văzut altceva decât posibilități de șantaj meschin: după ce ani dearândul ai trăit șantajând pentru avantajii de toate felurile, murdăria morală a lui Sima, acum ai crezut că vei obține totul de la noua conducere a Mișcării refăcute, cu amenințări de defecțiune și trecere la inamic". Exhibițiile din anul acesta la Majadahonda erau un prim pas vizibil pentru toți. Iar scrisoarea pe care ne-ai trimis-o dovada deplină că, ți-ai călcat încă odată, angajamentul subscris în genunchi - ce ironie a soartei! - chiar pe crucea lui Moța Marin, unde anul acesta te-ai fotografiat cu „legionarii" lui Teican. Nu se putea ceva mai dezgustător! De aceea mi-e silă să continuu mai departe. Fiindcă am văzut însă că îți ideai scrisoarea după înșirarea obișnuitelor tale ~~fraze de~~ patriotism umflat, cu speranța ~~să~~ că ziua „nu'i un târziu ce l'ai vrea să fie cât mai aproape... să fim iarăș împreună" dând astfel principiului de unitate legionară caracterul de forță biruitoare" țin să îți spun: <u>Nu domnule</u>! Cu un om lipsit de caracter care m'a tras de două ori pe sfoară, călcându-și angajamentele subscrise solemn, eu personal, nu mai stau de vorbă. Mai degrabă aș sta de vorbă cu alții din afară Mișcării, dar care sunt oameni de caracter.

Cum scrie Căpitanul, „Oamenii aceștia nu au credințele noastre dar mai bine cu ei, decât cu cei ce și'ar părea că au credințele noastre dar sunt lipsiți de caracter. Turcii n'au avut credința lui Ștefan cel Mare, dar acesta i-a preferat pe ei înaintea tuturor popoarelor creștine din vecinătate, tocmai pentrucă acestora le lipsea caracterul".

Cât privește „raportul cu evoluția vremurilor" dacă vei aceasta înțelegi că în trecut, pepiniera de agenți internaționali cu vânzări și revânzări de informații, noi preferăm să rămânem <u>anacronici</u>, rugându-ne lui Dumnezeu să ne lumineze spre a ne bate <u>onoarea</u> unei generații martirizate.

C.r.f. 2

Cu cele cuvenite
Comp. [illegible]

P.S. Adaug și eu: această scrisoare nu se dă publicității.